

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ปัญหานี้ถ้าไม่รู้ถามไม่ได้

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๑,๐๐๐ คน)

เมื่อวานนี้ก็ได้ทองคำ ๑ กิโลกรัม ๑ สตางค์ ของคุณฐาวราคนเดียว นอกนั้นเจียบ
ทั่วประเทศไทย มีคนเดียวโผล่ขึ้นมาตั้ง กิโลกรัม ๑ สตางค์ มันอยู่ในแท่งกิโลนั้นแหละ
แต่มันเศษไป ๑ สตางค์ก็บอกว่า ๑ สตางค์ ไม่มีเหลือเลยก็บอกว่าไม่มีเหลือ เช่นเมื่อ
วานทั่วประเทศไทยไม่มีเหลือเลย ให้มาเด่นสัก ๒ สตางค์ไม่มี ส่วนดอลลาร์ได้ตั้ง
๓๑๗ ดอลลาร์

เอา วันนี้ได้ ๑๐ ดอลลาร์ ทองคำที่ตั้งใจจะมอบเข้าคลังหลวงคราวนี้อย่างน้อยสี่
พันกิโล นี่เคยประกาศตลอดมานะ ไม่ควรให้หลุดแม้สตางค์หนึ่งเลย อย่างน้อยให้ได้สี่
พันกิโล นี่เฉพาะพี่น้องชาวไทยรวมกันเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นตนเป็นตัวขึ้นมา ตั้งก็สี่
พันกิโล แล้ว ๘๐๐ ล้านนี้ใส่ก็ก็เป็นจอมข้างบน เพราะฉะนั้นใครมาอยู่ ๘๐๐ ล้านนี้ไม่
ได้ คือ ๘๐๐ ล้านนี้จะจะได้ทองคำไม่ต่ำกว่า ๒ ตัน ก็เรียกว่า ๖ ตัน นี่เป็นอย่างน้อย
จะได้ ๘๐๐ ล้านนี้เราตั้งเป้าหมายไว้แล้ว ประกาศไว้เรียบร้อยแล้ว แม้เราตายไปแล้ว
เงิน ๘๐๐ ล้านนี้ก็จะต้องหมุนเข้าไปซื้อทองคำทุกบาททุกสตางค์

ส่วนที่เศษเหลือนั้นยังกำกึ่งกันอยู่ คือทางไหนก็จำเป็น แต่จำเป็นมากน้อยเพียง
ไรคนทั่วประเทศ มีความจำเป็นเกี่ยวกับเรื่องเงินที่เศษออกไป ๕๐ ล้านกว่านี้ เราอาจ
จะหมุนไปตั้งที่ว่ามี เป็นเงินหมุนเวียนดังที่เคยช่วย มีโรงพยาบาล เป็นต้น โรงร่ำโรง
เรียน สถานสงเคราะห์ ความจนตรอกจนมุมที่ไหนที่ควรจะช่วยเหลือได้ จะออกไปจาก
เงินจำนวนนี้เป็นเงินหมุนเวียน เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ตั้งเป้าหมายไว้ตายตัว อาจจะเข้า
มาทางทองคำอีกก็ได้ รวมเข้ามามา ๘๐๐ ล้านนี้ได้ อาจจะแยกออกไปเป็นเงินหมุน
เวียนก็ได้เงิน ๕๐ กว่าล้านนั้นนะ ส่วน ๘๐๐ ล้านนั้นแน่นอนแล้วไม่เป็นอื่น รอแต่เวลาที่
จะเคลื่อนไปหาทองคำเข้าสู่คลังหลวงเราเท่านั้นแหละ อย่างน้อยก็ต้องให้ได้หกพันกิโล
คราวนี้ ทองคำเรา

ที่นี้ใครจะหาทองคำเข้ามาสู่คลังหลวงของเรา ก็มีพี่น้องชาวไทยเท่านั้น คนอื่นมี
กี่ล้านคนก็ตามเราอย่าไปหวังพึ่งเขา เราต้องพึ่งเรา เป็นลำแข้งลำขาของเราเอง ช่วยกัน
เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ทองคำนี้เป็นเครื่องประกันทั้งชาติ ทั้งชีวิตจิตใจ ความเป็นอยู่ ความแน่นอนหนา
มันคงแห่งชาติไทยของเรา ตลอดเงินธนบัตรที่จะหมุนออกไปก็ออกจากนี้ ถ้าไม่มีแล้ว
เงินนี้ก็ออกไม่ได้ อันนี้เป็นเครื่องกระจายให้เงินออก เช่นดอลลาร์ เช่นทองคำ จะออก

เป็นเงินบาทกระจายทั่วประเทศไทย ถ้าอันนี้เบาบางเงินที่เราหมุนเวียนกันทั่วประเทศนี้ ก็เบาบาง ๆ ถ้าทองคำกับดอลลาร์นี้หนา เงินหมุนเวียนก็หนาขึ้น ๆ ให้พากันจำเอาไว้

นี่เราจะให้ได้ละ พื้นฐานจริง ๆ ก็คือสี่พันกิโล ตั้งรากฐานไว้เลย ได้มากได้น้อย จะไปของมันอย่างนี้แหละ วันนั้นได้มาก วันนี้ได้น้อย วันนั้นไม่ได้ วันนี้ได้ แต่อยู่ในเกณฑ์ที่จะต้องได้ ๆ ไปเรื่อย ๆ จนอย่างน้อยสี่พันกิโล แล้วก็ต่อยอดอีก เราสงวนมาก แสงมากเกี่ยวกับเรื่องทองคำ เพราะฉะนั้นจึงว่า ๕๐ ล้านนี้เราก็พูดอยู่อย่างนั้น ส่วนหนักส่วนใหญ่มาอยู่ทางทองคำ อันนี้พวกเราพออยู่ใกล้กันไปก็อยู่ใกล้กันไป ขอให้หลักใหญ่ของเราตั้งเป็นรากเป็นฐานไว้เราพอใจ จึงต้องหมุนเข้ามาหาทองคำเสมอแหละ

เรารวมยอดเลยวันนี้ละ รวมทองคำที่มอบและฝากไว้กับคลังหลวงเวลานี้ ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง และทองคำที่ได้หลังจากการหลอมเรียบร้อยแล้วนั้น ๕๕ กิโล ๔๓ บาท จึงรวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๑๑๘ กิโล เราตั้งจุดสี่พันไว้ว่า เวลานี้ยังขาดทองคำอยู่ ๑,๘๘๒ กิโล จะครบจำนวนสี่พันกิโล ทองคำที่ได้ที่หลังมัน ๕๕ กิโล พวกนี้ยังไม่ได้หลอม ต้องหลอมเสียก่อน หลอมแล้วก็เข้าจำนวนใหญ่

วันนี้ก็จะไปไกลอยู่นะ นี่ก็ไปช่วยเหมือนกัน โห จะทำยังไงหัวใจมีทุกคน พอฟังที่ไหนได้ก็หวังฟัง ๆ อย่างนั้นนะ ความหวังเต็มหัวใจทุกคน เราไม่ได้เป็นอิสระนะ มหาเศรษฐีก็เป็นอิสระไม่ได้ ต้องอาศัยคนใช้ ลูกน้องเป็นผู้วิ่งเต้นหาการทำงานทำการ นั้นละเศรษฐีก็ต้องอาศัยลูกน้อง ลูกน้องอาศัยเศรษฐี อัญญมณฺญ์ อาศัยกันอยู่อย่างนี้ ไม่มีใครจะอยู่โดดเดี่ยวได้เลยโลกอันนี้ ต้องหวังพึ่งคนอื่นอยู่ตลอดมา

เมื่อวานนี้พี่น้องชาวหนองผือก็มา บ้านหนองผือใน ยกกันมาเกือบจะทั้งบ้าน เมื่อวานนี้ มาเต็มหมด พระก็เกือบทั้งวัด มากันเกือบหมด ชาวบ้านก็มามาก มานิมนต์เราไปในงานมรณภาพครบรอบของหลวงปู่มั่นเรา วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน นั้นเป็นวันท่านมรณภาพ พวกนี้จะตั้งงานวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน เป็นวันครบรอบมรณภาพของหลวงปู่มั่นเรา เราก็คงทบทวนดูวันว่างวันไม่ว่าง ให้เขาดูปฏิทิน วันที่ ๑๐ เป็นวันขึ้นวันแรมเท่าไร ทดสอบดู เพราะเราไม่มีเวลาว่างนะ บางทีไปโดนเอาที่งานเราก็ได้

ตกลงวันที่ ๑๑ เป็นวันเพ็ญ เดือน ๑๒ ซึ่งเป็นวันสำคัญและเป็นวันสุดท้ายของกาลกฐิน กาลกฐินจะสิ้นสุดลงวันที่ ๑๑ ตรงกับเดือน ๑๒ เพ็ญพอดี เราเลยปรึกษาเขาให้ยื่นเข้ามาได้ไหม แต่ให้อยู่ในเกณฑ์วันมรณภาพของท่าน คือยื่นกลับมาวันที่ ๙ วันที่ ๑๐ ก็พอดีตรงกับวันท่านมรณภาพ แล้วก็ในวันเลี้ยงพระ คือให้เริ่มวันที่ ๙ เราจะไปค้างที่นั่นคืนหนึ่ง วันที่ ๙ พฤศจิกายน ไปค้างตอนเย็น เขาก็มีอะไร ๆ แล้วตอนเช้าก็ใส่บาตร พิธีเสร็จเรียบร้อยแล้วก็กลับ เป็นขึ้น ๑๔ ค่าเรากลับมา ก็เป็นอันว่าตกลง เราจะได้ไปหนองผือวันที่ ๙ เท่ากับขึ้น ๑๓ ค่า วันที่ ๑๐ ก็เป็นวันมรณภาพท่าน บำเพ็ญกุศลใน

วันนั้น เริ่มตั้งแต่วันที่ ๙ ไป วันที่ ๑๐ บำเพ็ญกุศลบูชาพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา เป็นวันขึ้น ๑๔ ค่ำเดือน ๑๒ เราก็กำหนดให้เขาอย่างนั้น เขาก็รับด้วยความพอใจ เพราะไม่ได้เคลื่อนไหวคลาดจากวันงาน วันครบรอบนะ วันที่ ๑๐ วันทำนมนรณภาพก็เป็นวันบำเพ็ญกุศลตอนเช้าพอดี แล้วเสร็จงานในวันนั้น

เมื่อวานมากันเยอะ ลีนสุดกฐินวันที่ ๑๑ ขึ้น ๑๕ ค่ำ นั้นละวันกฐินลีนสุดในวันนั้น วันเพ็ญเดือน ๑๒ ลีนสุดทอดกฐิน ในวันเพ็ญยังทอดได้อยู่ ตั้งแต่วันแรมค่ำหนึ่งเดือน ๑๑ ไปถึงวันเพ็ญเดือน ๑๒ ยังทอดได้ เป็นเวลา ๑ เดือน กฐินท่านเพ็งอนุโลมภายหลัง แต่ก่อนมีบังสกุล เป็นพื้นฐาน เป็นใหญ่โต เห็นว่าพระท่านมาจากเมืองปาเรฐ มาเฝ้าพระพุทธเจ้า ผ้าสบงจีวรเปียกปอนมา ที่จะเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้ายังเข้าไม่ได้ พวกสบงจีวรเปียกปอนต้องตากต้องอะไรกันยุ่งเสียเวลาไปนาน ทรงทราบ พระองค์จึงทรงอนุโลมผ่อนผันให้มีกฐินได้ ทอดกฐินได้ เป็นสิ่งที่ควรได้เป็นพิเศษนอกจากบังสกุลไป อันนี้จึงมีอันดับสอง

สำหรับพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานี้ เป็นรากฐานสำคัญเรื่องบังสกุล เราไปพักอยู่กับท่านที่ไหน ๆ ไม่เคยมีกฐินนะ มีแต่บังสกุล ๆ ผ้าป่าหรือบังสกุลตลอดเลย ท่านไม่เคยมีกฐิน องค์ท่านเองก็ไม่เคยรับผ้า เรียกว่า คหบดีจีวร ที่เขามาถวายทั่ว ๆ ไป สำหรับท่านใช้เองมีแต่ผ้าบังสกุลทั้งนั้น เพราะฉะนั้นท่านจึงรักษาประเพณีอันดั้งเดิมและใหญ่หลวงนี้ไว้มาตลอด มีหลวงปู่มั่นองค์เดียว ท่านเข้มงวดจริง ๆ รักษาข้อวัตรปฏิบัติ ท่านรักษาเพื่อใคร ท่านจะเอาอะไรท่านพอทุกอย่างแล้ว อันใดที่จะเป็นคติตัวอย่างอันดีงาม แก่กุลบุตรสุดท้ายภายหลัง ท่านสงวนรักษาไว้ให้เป็นมรดกแก่ลูก ๆ หลาน ๆ ต่อไป ท่านจึงรักจึงสงวนมากที่สุด สำหรับท่านเองท่านพอทุกอย่างแล้ว

เราก็เผลอนะวันที่ท่านอยู่เชียงใหม่ เผลอจนกระทั่งต้นไม้ต้นท่าน... คือมันพูดไม่ถูก คือความตื่นเต้นภายในจิตใจและอัศจรรย์จิตใจของท่านที่ผ่านพ้นไปได้ในกลางคืน กลางคืนเหมือนกันนะ เวลาตีสอง ตันไม้ต้นเดียวร่วมหนาที่บมาก กลางวันท่านก็เดินจงกรมที่นั่นเสมอ ท่านว่าจั้น กลางคืนท่านก็อยู่ไม้ต้นนั้น ไม้ต้นเดียวอยู่โดดเดี่ยวแต่ร่วมหนามาก กว้าง จะเป็นไม้อะไรเราเลยลืมถามจนกระทั่งชื่อของไม้ต้นนั้นชื่อว่ายังงี ลืม ลืมหมด จะเป็นวันเดือนปี ช่างขึ้นช่างแรม ลืมไปหมดเลย มีแต่ความตื่นเต้นกับจิตใจของท่านที่พ้นจากวัฏจักรไป ตีตึ้ง นั้นเห็นไหมละ อย่างนั้นแล้ว เลยลืมวันแรมวันขึ้น เดือนไหนต่อเดือนไหน มันตื่นเต้นมากกับจุดนั้นนะ แล้วต้นไม้ต้นนั้นชื่อว่าอะไร จึงมาคิดได้ที่หลัง โอ๊ย ไม่ได้เรื่อง ท่านก็ผ่านไปแล้ว ถ้าหากว่าจะระลึกได้ในระยะนั้นอีก เรายังจะกราบเรียนถามท่านอีก ซอกแซกจนได้ ทีนี้มารักบันดาลใจ นี้อยู่เชียงใหม่ละ

จังหวัดเชียงใหม่รู้สึกจะเด่นกว่าทุกจังหวัด บรรดาพระที่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง ไปสำเร็จเป็นเพชรน้ำหนึ่งขึ้นที่เชียงใหม่ เท่าที่จำได้นี้ก็ หลวงปู่พรหม บ้านดงเย็น หลวงปู่ตื้อ นื่องค์หนึ่ง อันนี้ไม่ชัดเจนมากนัก แต่น้ำหนักทราบว่ายู่เชียงใหม่ เพราะท่านอยู่เชียงใหม่กับหลวงปู่มั่นมานาน หลวงปู่ตื้อ ที่บ้านข่า สามผง นื่องค์หนึ่ง แล้วก็ หลวงปู่ขาว องค์กรหนึ่ง พ่อแม่ครูจารย์มั่นเราองค์กรหนึ่ง หลวงปู่แหวนองค์กรหนึ่ง ๕ องค์ ที่จังหวัดเชียงใหม่ นะ พ่อแม่ครูจารย์มั่นแล้วก็ จากนั้นก็มีลูกศิษย์ลูกหาของท่าน หลวงปู่ขาวก็เชียงใหม่ หลวงปู่แหวนก็เชียงใหม่ หลวงปู่พรหมก็เชียงใหม่ หลวงปู่พรหมชัดเจน เพราะท่านเล่าให้ฟังเอง อยู่ที่เชียงใหม่ หลวงปู่ตื้อก็เชียงใหม่

จังหวัดเชียงใหม่ดูเหมือน ๕ องค์ ที่เราไม่ทราบเราก็ไม่ทราบแหละ นี่มาเล่าตามที่เราทราบนะ พ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา หลวงปู่แหวน หลวงปู่พรหม หลวงปู่ขาว หลวงปู่ตื้อ มาจากเชียงใหม่ทั้งนั้น

พระธาตุหลวงปู่ตื้อ โอ้ย สวยงามมากนะเราไปดูเอง เพราะได้ทราบว่าอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ เราก็ดึงหน้าไปดูเอง ให้พระเอาออกมาให้ดูจริง ๆ โอ้ย สวยงามมากจริง ๆ เรื่องเป็นพระธาตุเป็นเหมือนกัน แต่รูปลักษณะ สีสังฆวรรณะ จะมีแปลกต่างกัน แต่เป็นพระธาตุเป็นพื้นฐานเป็นด้วยกัน อย่างหลวงปู่พรหมนี้เราไม่ได้ไปดู แต่เราเชื่อแน่วไว้แล้ว เพราะท่านคุยให้ฟังแล้วตั้งแต่อยู่บ้านนามนด้วยกัน หลวงปู่พรหมท่านผ่านมาจากเชียงใหม่มาแล้ว เรามีแต่เพียงว่าเวลาไปเผาศพ เรากะชิบบรรดาลูกศิษย์ทางกรุงเทพฯนั้นแหละ ติดตามไปกับเรา ไปนี้ถ้าหากว่ามีโอกาสพอได้อัฐิท่านพยายามเอาอัฐิท่านให้ได้นะ อัฐิของครูบาอาจารย์องค์นี้อย่างไรก็ต้องเป็นพระธาตุแน่นอนเราบอกเลย

แล้วพอตีพ้อเผาศพแล้ว คณะกรรมการเขาล้อมรอบไม่รู้กี่ชั้นเข้าไม่ถึง เราเองก็ไม่กล้าไปทำลายประโยชน์ของส่วนรวม ไม่ถูก ถึงเราเชื่อว่าเป็นพระผู้ใหญ่องค์หนึ่งก็ตาม เป็นที่เคารพนับถือของพระเถรเหล่านั้นก็ตาม สมมุติว่าเราจะไปขอพิเศษยังไร ท่านต้องให้ แต่เราไม่กล้าทำลายส่วนรวม เราก็ก็น่าไปเกี่ยวเสีย สุดท้ายก็เลยไม่ได้ แต่ทางทราบนะทราบมาแล้วว่า อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุแล้ว สมควรแล้วเพราะเราเชื่อก่อนแล้วนี่ ท่านได้เล่าให้ฟังแล้ว พอมรณภาพแล้วทราบมาปีหลัง ๆ นี้ว่า อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว ตายใจ เพราะเราเชื่อท่านตั้งแต่ท่านยังไม่ตายว่านั่นเถอะนำ ท่านเล่าให้ฟังสถานที่ที่เป็น ท่านเล่าให้ฟังหมดเลย คุยกัน

หลวงปู่ขาวก็เหมือนกัน ที่ชัดเจนก็หลวงปู่ขาว หลวงปู่พรหมนี้แหละ พ่อแม่ครูจารย์มั่น ที่เราได้ฟังต่อปากต่อคำจริง ๆ หลวงปู่ตื้อเราไม่ได้ฟังจากท่าน แต่ก็เชื่อแน่วไว้แล้วจากคำบอกเล่าอะไร ๆ กับหลวงปู่แหวน นี่พึดกันเลยไม่ใช่ธรรมดา เพราะต่างคน

ต่างเตรียมใส่กันอยู่ตลอด เหมือนเรากับหลวงปู่ขาว เราก็จะคอยโอกาสคุณธรรมะ โดยเฉพาะกับท่าน ท่านก็จ้อคายนั่นกับเราเหมือนกัน ต่างคนต่างจ้อใส่กัน ก็พอดีได้เจอกัน นี่ก็ซัดกันสุดเหวี่ยงเหมือนกัน ตั้งแต่ ๒ ทุ่มถึง ๖ ทุ่ม หลวงปู่ขาว ส่วนหลวงปู่พรหมนี้ได้พูดกันอยู่ที่บ้านนามน อันนี้ท่านก็เล่าให้ฟัง ชัดเจนมากนี่ก็ดี

สำหรับหลวงปู่แหวน โอ๊ย เอากันจริง ๆ นั่นแหละ ไปที่ไรคนนี่แน่นที่วัดท่านนะ เข้าไม่ได้ เปรตผีมันฝ้าอยู่นั้น เราเข้าไปที่ไรเขาก็รุมเลย เพราะเราไปนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ต้องได้เข้า แต่เปรตผีมันไม่มาใกล้มันกลัวหน้าผากแตก มันไม่มาใกล้แหละถ้าเราไปที่นั่น ไปที่ไรก็พวกญาติโยมรุม ไม่มีเวลาจะคุยกับท่านเลย เอ้ จะทำยังไงน้ำ เลยหาอุบายใหม่ หาอุบายได้เรียบร้อย คราวหลังนี้ไป เอาให้ได้คราวนี้ ไปจริง ๆ เต็มอยู่แล้ว พวกกระบี่สรดแบ็ด อยู่ เต็มไปหมดเลย เข้าไม่ได้

พอเราไปเขาก็รุมมาเลย มาเราก็ชี้แจงให้ทราบ คนรุมเราคนเดียว นี่ฟังนะ จะพูดให้ฟังเสียก่อน คือนี่ให้เราไปหาท่านเสียก่อน เวลานี้เราต้องการจะไปกราบท่านโดยเฉพาะ เรียบร้อยแล้วออกมาแล้ว เราจะให้สัญญาณแล้วยังไงก็ต้องได้เข้ากราบท่านทุกคนนั่นแหละ เวลานี้ให้เราเข้าไปเสียก่อน พอออกมาแล้วเราจะให้สัญญาณ แล้วจะได้กราบท่านทั่วหน้ากันวันนี้ไม่สงสัย เขาพอใจเขาก็แตกฮือกลับหมดเลย เราก้เข้า นั่นละเรื่องมัน ต้องหาอุบายอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นไม่ได้ พอเขาก็ซัดกันเลย เราไม่ลืมนี่นะ เพราะเตรียมพร้อมแล้ว มาหลายหนแล้ว

พอเข้าไปก็ปัญหาขึ้นเลย ใส่ปั๊บจุดแรกเข้าตรงนั้นเลย ท่านก็เปรี้ยวออกมา อันนี้เราไม่ลืมนะ ๑๐ นาที พอเราแป๊บเข้าไปนี่ผางออกมาเลยทันที เพราะท่านเต็มอยู่แล้วนี่ว่าไง พอไขก๊อกเท่านั้นพุ่งเลย เราเข้าใจ จุดนี้เข้าใจแล้วหายสงสัย ซัดจุดที่สองเป็นจุดสุดท้าย เอาอย่างเต็มเหนี่ยวเลย พอจุดที่สองนี้ โถ ๔๕ นาที จุดที่สองนี้ ผาง ๆ ผางเรื่อย อยู่ เสียงท่านนี่ลั่นเหมือนพระทะเลาะกัน ก็มีแต่ท่านกับเรา แล้วพระอุปฐากท่านองค์หนึ่งอยู่นั้น มี ๓ องค์เท่านั้น ท่านออกครั้งที่สอง ก็เราตั้งนาฬิกาไว้ ครั้งแรก ๑๐ นาที เราหายสงสัยแล้ว เราถามเข้าไปเลย จุดนี้หายสงสัยแล้ว

พอจุดที่สองละซี โอ๊ย เปรี้ยว ๆ ไหลตลอดเลยนะ พุง ๆ เหมือนพระทะเลาะกัน นี่ละพลังของธรรมฟังซิ คือถ้าน้ำก็เป็นน้ำสะอาดสุดยอดแล้ว ไม่สมควรแก่การที่จะนำไปชะล้างอะไร ๆ ที่ไหนทั้งนั้นน้ำนี้ ท่านก็เก็บไว้ของท่านตลอดเวลา แต่วันนั้นก็พระชี้ตื้อเข้าไปไขก๊อกละซี เข้าไปก็ผางออกมาเลย โอ๊ย ท่านรื่นเริงบันเทิงมากนะ ทั้งพูดทั้งหัวเราะฮะ ๆ ๆ ท่านพอใจมาก ธรรมท่านเปิดสุดเหวี่ยงเลยวันนั้น ๔๕ นาทีเราไม่ลืมนั่นนะฟังซิ ไม่หยุดไม่ถอยเลย เปรี้ยว ๆ ๆ เราก้ฟังเป็นที่พอใจ รื่นเริงทุกอย่าง พอจบลง อ้าว ขึ้นอีกนะ ที่พูดมาทั้งหมดนี้ถ้าผิดพลาดตรงไหน ถ้าเห็นว่าไม่ถูกต้องตรงไหน

ให้ท่านมหาค่านมา ขึ้นเลยนะ กระผมไม่ค่าน กระผมหาธรรมอย่างนี้ละ เหอ ฟังเสียง หัวเราะฮะ ๆ ๆ

จากนั้นไล่เบี่ยนะ อาจารย์องค์นั้นไปคุยกันแล้วยัง อาจารย์องค์นั้น คือออกชื่อเลยนะ อาจารย์องค์นั้นได้คุยกันแล้วยัง ๆ ไล่ไปหมดเลยบรรดาครูบาอาจารย์องค์สำคัญ ๆ ไล่ไปหมด องค์ไหนที่คุยแล้วก็บอกว่าได้คุยแล้ว องค์ไหนที่ยังไม่ได้คุยกันก็กราบเรียนท่านว่ายังไม่ได้คุย โห้ย ท่านหัวเราะลั่นเลย ตัวแดงเลยนะ นี่ละพลังของธรรมฟังซิ เพราะมีเครื่องมืออันเดียวกัน ร่างกายนี้เป็นเครื่องมือได้ทั้งฝ่ายกิเลสทั้งฝ่ายธรรม เวลากิเลสครองอยู่ร่างกายก็เป็นเครื่องมือของกิเลส สบยาได้ทุกอย่งนั้นแหละ กิเลสมันพาไปสบยา ทีนี้พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว เครื่องมือนี้ก็เป็กลาง ๆ ธรรมเป็นเจ้าของ แต่ธรรมเป็นเจ้าของท่านไม่ยึด กิเลสเป็นเจ้าของมันยึดมันถือ อุปาทานอยู่ในนั้นหมด เอาไปใช้ในทางผิดทุกสิ่งทุกอย่าง ใช้ในทางที่ตีมันน้อย ใช้ทางที่ชั่วนี้ตลอดเวลาเครื่องมืออันนี้ ทีนี้พอตัวเสนียดจัญไรมันขาดสะบั้นลงไป ธรรมเป็นเจ้าของท่านไม่ยึด ท่านทำประโยชน์ล้วน ๆ

นี่ละที่ท่านแสดงในวันนั้น ตัวแดงเลยนะ เปรี้ยง ๆ เปรี้ยง ๆ เลย โห้ย รู้สึกท่านรื่นเริงเอาจริง ๆ นะวันนั้น ก็ดูจะมีวันนั้นวันท่านได้เปิดเต็มเหนี่ยว นอกจากนั้นไปใครมาหา ๆ ว่าไม่ได้ประมาทนะ แพล็บมันรู้ทันทีที่จะว่าไง ควรที่จะพูดหรือไม่พูดหนักเบา มากน้อยเพียงไรในธรรมะแง่ต่าง ๆ ท่านจะรู้ของท่านเอง ๆ แต่ธรรมดาท่านไม่พูดไม่ว่าใครแหละ รู้ก็รู้เฉย ๆ เพราะธรรมะไม่ได้อัดอั้นตันใจ อยากคุยอยากโม่ณะ มีเหมือนไม่มี สมควรที่จะออกหนักเบาอย่างน้อยจะออกเอง ๆ สมควรที่จะเปิดถึงใส่เลย อย่างที่ว่าวันนั้น นั้นท่านเปิดถึงเลยนะ ท่านไม่ได้ธรรมดา เปิดถึงเทเลยวันนั้น เปิดเลยถ้าควรอย่างนั้นแล้ว

ทีนี้ท่านเพิ่งได้มาเปิดวันนั้นพูดง่าย ๆ เก็บไว้อย่างนั้นแหละ ไม่ควรที่จะแสดง ให้แก่ใครฟังก็ไม่ทราบจะแสดงหาอะไร ก็อยู่อย่างนั้นตลอด เวลาเราไปวันนั้นถึงไปกราบเรียนท่าน เปิดอย่างเต็มเหนี่ยว เราเป็นยังงไรเราไม่ได้พูดแหละ แต่ท่านจะทราบในปัญหาี่ ปัญหาี่ถ้าไม่รู้ถามไม่ได้ว่างั้นเถอะนะ แล้วผู้ไม่รู้ก็ตอบไม่ได้อีกเหมือนกัน ปัญหาเราจะไปหาในคัมภีร์ไม่เจอนะ แต่ในความจริงนั้นอย่างนี้ด้วยกัน นี่เรียกว่าพระไตรปิฎกใน คัมภีร์ใน คัมภีร์นอก พระไตรปิฎกใน พระไตรปิฎกนอก พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านทรงพระไตรปิฎกในไว้เต็มหัวใจท่าน พระไตรปิฎกนอกก็จดจารึกออกไปจากพระไตรปิฎกในนี้ออกไป แล้วคำถามก็บอกแล้วถ้าไม่เข้าใจถามไม่ได้ ถ้าไม่รู้ถามไม่ได้ แล้วไม่รู้ก็ตอบไม่ได้อีก เพราะไม่มีในคัมภีร์ แต่มีในความจริงเต็มสัดเต็มส่วน ใครรู้แล้วพูดปู้ปึงกันทันทีเลย

ท่านรื่นเรียงบันเทิง เราก็ดูหายสงสัยละ เอ้อ เอาละที่นี้พอใจ เพราะเราตั้งหน้าตั้งตาจะไปคุยกับท่านในธรรมะ ให้มันลึกลงในหัวใจเรายังไม่แน่ใจกับท่านเป็นยังไง วันนั้นเปิดทั้งสองเลยเทียว ท่านพอใจ รื่นเรียง มีคุยเพียงคนเดียวเท่านั้นละ นอกจากนั้นไม่ได้คุย ปฏิปทาที่ก้าวดำเนินมาของท่านเป็นยังไง ๆ เราก็ดูไม่ถามไป เพราะไม่มีเวลาจะถาม ถามเฉพาะจุดสำคัญ ผลประโยชน์ที่ได้จากการบำเพ็ญเป็นยังไง ความหมายว่าอย่างนั้น จึ้เข้าไปตรงนั้นเลย นี่เชียงใหม่ก็ตั้ง ๕ องค์ของเล่นเทร่อ ท่านอาจารย์คำดีนี้อยู่วัดถ้ำผาปู่ อยู่ที่นี่เลย วัดถ้ำผาปู่ นอกนั้นเราก็ดูไม่ค่อยทราบแหละ ไม่ค่อยทราบว่าท่านเป็นอยู่ที่ไหน ๆ อย่างท่านสิงห์ทองนี่ก็ไม่ทราบว่า เป็นอยู่ที่ไหน ท่านไม่ได้บอกสถานที่เป็น

สำหรับแม่ชีแก้วนั้นรู้ชัดว่าเป็นอยู่ที่ห้วยทราย อันนี้รู้ชัด เป็นปีที่สองที่เราไปพักที่นั่น ปีแรกท่านก็เป็นบ้าเรื่องความรู้ต่าง ๆ นานา มาอวดเราด้วยนะ เราก็ดูเฉย มาอวดพูดให้มันเต็มยศ มันมาอวดสังฆราช ไอ้หนูตัวนี้ เราอยากว่าอย่างนั้นนะ ไอ้หนูตัวนี้มันมาอวดแมวเทร่อ อยากว่าอย่างนั้น มาคุย เริ่มต้นก็คือว่าหลวงปู่มันท่านไม่ให้ภาวนา เวลาท่านจะไปท่านสั่งเสีย อย่าภาวนานะ ถ้าหากว่าเป็นผู้ชายเราจะบวชเป็นเณรให้แล้วไปกับเรา แต่นี่มันเป็นผู้หญิงมันลำบากลำบาก จะเป็นบ้ากับโลกกับสงสารเขาก็แล้วแต่เถอะ ท่านว่าอย่างนั้นนะเราไม่ลื้ม จะเป็นบ้ากับโลกกับสงสารเขาก็แล้วแต่เถอะ หลวงพ่อจะไปละ แล้วท่านก็ไป แต่ท่านทิ้งท้ายอันหนึ่งไว้ นี่แกก็เล่า ไปพบกันที่แรกแกเล่าทิ้งท้ายไว้ว่า ห้ามไม่ให้ภาวนา

เราก็ดูสะดุดจิตก็เลย พ่อแม่ครูจารย์ห้ามไม่ให้ภาวนา ต้องมีแง่สำคัญ ๆ จนได้แหละ เราจับเอาไว้ค่อยฟังแกจะค่อยเย็บออกมา แล้วทิ้งท้ายแกก็บอกต่อไปว่า ต่อไปมันจะมีผู้มาสั่งสอนอยู่นั้นแหละ ท่านว่านี่ นี่แกก็เล่าเอาไว้ ต่อไปจะมีผู้มาสั่งสอนอยู่นั้นละ แล้วท่านก็ไป ที่นี้ท่านไปแล้ว แกก็มีครอบครัวเหี้ยเรืออย่างว่าแหละ ที่จะเป็นบ้ากับโลกกับสงสารก็แล้วแต่เถอะ ท่านว่านะ ท่านปล่อยท่านก็ไป ที่นี้ไปอยู่มันอยากภาวนาเป็นกำลัง หนักเข้า ๆ ก็คิดถึงท่านห้ามด้วย ทั้งทางภาวนานี้ก็อยากภาวนาเป็นกำลัง เอ้ ทำยังไง แกถึงได้ออกมา แต่แกมีแง่หนึ่งว่า ท่านไม่ให้ภาวนา แต่เราอยากภาวนาเป็นกำลัง เอ้า ระวังเอา ว่าอย่างนั้นนะแคะนะ แกว่าเราภาวนาแต่ระวังเอา

ที่นี้แกก็เล่าแหละ โถ เรื่องความรู้ความเห็นพวกเปรตพวกผีเทวบุตรเทวดานี้พิสดารมากนะ แกมาเล่าให้ฟัง ความรู้ความเห็นนี้ พอจิตรวมปีบมันจะออกรู้ออกเห็นสิ่งต่าง ๆ พวกเปรตพวกผี ว่าพวกเปรตพวกผีเหล่านี้ก็มีทรงข้งเหมือนกัน แกเล่าให้ฟังละเอียดลออนะ พวกเปรตพวกผี ผีก็ประเภทต่าง ๆ ผีที่โหดร้ายทารุณจริง ๆ ก็มี

เหมือนมนุษย์เรา มนุษย์เราที่โหดร้ายทารุณเขาก็มีเรือรบจามีตะรางกักขังมันไว้ แกว่า ที่นี้พวกเปรตพวกผีที่โหดร้ายจริง ๆ ก็มีกรงขังเอาไว้ มีผู้กำกับรักษา มีนายบังคับ

แกเล่าพิสดารมากนะ แกไปเที่ยวดูพวกเปรตพวกผีดูอะไร เขาก็ชี้แจงให้ฟัง พวกนี้เป็นกรรมอะไร ๆ จึงต้องมาเสวยกรรมอย่างนี้ เขาก็ชี้แจงให้ทราบหมด นั้นเห็นไหม เก่งไหมพิสดารไหม แล้วมาคุยไม้กับเราซิ เราฟัง ที่นี้พอเห็นสมควรแล้ว แกเล่าไปหมดแล้ว ที่นี้ก็ขยับเข้ามาละที่นี้จะเอาละ จะให้แกภายใน ที่นี้แกติดเสียมากแล้วนี่ จนกระทั่งถึงลิ้มไป ลิ้มว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ นี่เลิกพูดเสียทีนะ เพราะเราไม่เคยพูดนี่ ฟังจะมาพูดวันนี้ ฟังซิเห็นไหม มันอัดอั้นตันใจที่ไหนละ อย่างนั้นแล้ว เมื่อเรื่องสัมผัสจึงเอามาพูด ไม่สัมผัสสักก็ตายไปด้วยกันอีก

อันนี้เวลาเราจะไปที่นั่นแกก็ทราบไว้ล่วงหน้า พอออกพรรษาแล้ว โอย ปีนี้พระเนตรจะมากที่เดียว คอยดูนะพระเนตร มีหัวหน้าใหญ่มา แกบอกหัวหน้าใหญ่มา ดูหัวหน้าใหญ่นี้เหมือนดาวดวงใหญ่ สว่างจ้า ๆ มาลงห้วยทรายเรา นอกนั้นก็ตามกันมาเต็มท้องฟ้า พระจะมาที่นี้ ปีนี้จะมาก คล้ายคลึงกันกับปีหลวงปู่มั่นมาจำพรรษาที่นี้แหละ คอยดูก็แล้วกันแกบอก ในปีนี้มาแหละ คอยดู มีหัวหน้าใหญ่พามา ที่นี้เวลามีครูบาอาจารย์องค์ไหนมาพักที่นั่นก็ไปดูแล้วไปถามแก เป็นยังไงใช้ไหมองค์นี้ ไม่ใช่แกก็บอกไม่ใช่ ๆ เรื่อยมาเลย เพราะพวกทั้งหลายเหล่านั้นคอยฟังที่แกพูด องค์ไหนใช้แกก็จะบอก ความหมายว่าอย่างนั้น องค์นี้มาใช้ไหม ไม่ใช่แล้วก็ไม่ใช่

พอวาระสุดท้ายเราไปที่นั่น พอเราไปที่นั่นออกมา มาเห็น เราพูดให้มันเต็มศัพท์เลย แกก็ตายไปแล้วมีได้มีเสียอะไร เราก็เป็นอย่างนี้อยู่ แล้วมีได้มีเสียอะไรกับสามโลกธาตุนี้ว่างั้นเถอะนะ เพราะฉะนั้นถึงเปิดเรื่องเพื่อจะเป็นคติตัวอย่างแก่พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง เราไม่ได้พูดแบบโลก ๆ สกปรก เราพูดแบบธรรมให้เป็นคติตัวอย่าง ที่นี้พอไปเห็นแล้ว อู๊ย แกพูดตรง ๆ อย่างนี้นะ ทั้งจะปวดศีรษะทั้งจะปวดเขี้ยว หากไม่ออก แกว่า พอมองเห็นแล้วมันกระเทือนใจเอาอย่างหนักเลย พอไปเจอเข้าเท่านั้น ทั้งปวดศีรษะทั้งปวดเขี้ยว ปวดหนักปวดเบา ภาษาย่อม ๆ ภาษาเต็มเม็ดเต็มหน่วยก็ทั้งปวดศีรษะปวดเขี้ยว แต่ไม่ออก พอกลับมา เป็นองค์นี้

นี่ละที่นี้เห็นแล้วที่นี้ คอยฟังนะท่านจะสอนเราไหม แต่องค์นี้แน่ ๆ แล้ว หายสงสัยแล้ว แล้วคอยฟังท่านจะสอนเราไหม คอยฟังท่านจะสอนเราหรือไม่สอน แต่องค์นี้ร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว ที่นี้ก็คอยฟัง ครั้นเวลามาถึงวาระแล้ว แกก็เอาเทวบุตรเทวดามาอวดเราละซี เราก็ไม่ได้สอนแก มีแต่แกสอนเราละซี พอแกสอนเราเต็มเหนี่ยวแล้ว เหมือนที่เรารู้ตามแกแล้วละ ที่นี้ยอมรับละ ที่นี้ไล่เข้ามาละซี ไ้เข้ามาหาจุดสำคัญ ๆ แกไม่ยอมเข้ามาติด เห็นไหมละ ติด

ที่นี้ก็เน้นหนัก ๆ เข้า ตีเข้า ๆ เพราะการรู้การเห็นสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เป็นเรื่องแก้กิเลส เรื่องแก้กิเลสเป็นเรื่องภายใน สติปัญญาฆ่ากิเลสภายในใจต่างหาก อันนั้นเป็นสิ่งที่รู้ที่เห็นตามสิ่งทั้งหลายที่มีอยู่เท่านั้นเอง เหมือนเราเดินถนนหนทางไปตามทาง มีอะไรเราก็เห็นไปตามเรื่อง ๆ ไม่ใช่เรื่องแก้กิเลส เป็นเรื่องเห็นเรื่องได้ยินธรรมดา อันนี้พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมอะไร ๆ ก็ตาม เป็นเรื่องรู้เรื่องเห็นทางวิถิจิตมันรู้มันเห็นของมัน ไม่ใช่เรื่องแก้กิเลส ที่นี้เราก็ค่อยตีเข้ามา ๆ ย่นลงจนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายที่แรกอนุโลม ให้เข้าก็ได้ ไม่ให้เข้าก็ได้ เอ้า ได้ไหม เอาไปปฏิบัติ แล้วได้ผลยังไงค่อยมาบอก แกก็บอกยังเข้าไม่ได้

ตีเข้าเรื่อย จนกระทั่งถึงห้ามเด็ดขาดเลย บอกไม่ให้ออกเป็นอันขาด ลงแล้วให้อยู่ที่นั่น แล้วเมื่อถอยออกมาแล้วมีอะไรค่อยพูดกันอีก เราจะคอยฟังวาระนี้ก่อน ไล่เข้ามาไม่ให้ออก คือออก พอรวมบิ๊บบันจะออกก็รู้ตามนิสัยที่เป็นนะ ที่นี้เราห้ามไม่ให้ออกไม่ให้ออกโดยประการทั้งปวง เวลาเด็ดขาดนะห้ามอย่างเด็ดขาดเลย ห้ามไม่ให้ออก เอ้า ไป คราวนี้เด็ดแล้วนะ เอ้า ไป ก็ไปอีก ไปแล้วกลับมาเป็นยังไง เข้าได้ไหม ห้ามไม่ให้ออกได้ไหม ยังออก ยังไม่ได้ ที่นี้ก็ขนาบใหญ่เลย ไล่ลงภูเขา นั้นเห็นไหมบทเด็ดขาดที่นี้ท่านจะสอนเราหรือไม่ก็พิจารณาขคราวนี้ ไล่ลงภูเขาจนร้องให้ลงภูเขา

เพราะที่เราอยู่จำพรรษาอยู่กับเณร พวกพระทั้งหลายอยู่ตีนภูเขานี้ เราขึ้นไปจำพรรษาบนภูเขา บ้านเขาอยู่ทางด้านโน้น ตามธรรมดาวันพระเขาจะยกขบวนมาประมาณบ่าย ๔ โมงเขามา จวน ๖ โมงเย็นเขาก็ลงไป วันนั้นพอสั่งเสียกันอย่างเด็ดขาดแล้วแกก็ลงไป แล้วขึ้นมาอีกยังเข้าไม่ได้ ยังออกอยู่ แล้วไล่ลงภูเขาเลย ขนาบเอาอย่างจริง ๆ คราวนี้จะเอาอย่างเด็ด จนกระทั่งร้องให้ลงภูเขา เราเฉยเลย ไป สถานที่นี้ไม่มีบัณฑิตนักปราชญ์ มีแต่คนพาลสันดานหยาบ ๆ เชื้อ ๆ ช่า ๆ ใครเป็นจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคมก็ไปตามทางของนักปราชญ์ เราจะอยู่ตามทางของความโง่เรา แล้วก็ไล่ร้องให้ลงไป เราเฉยเลยคราวนี้

นั่นแหละไปได้สติ เห็นไหมละ พอลงไป อ้าว หมดที่ฟังแล้วที่นี้ เราก็ปลงจิตปลงใจหวังฝากเป็นฝากตายกับท่าน ที่นี้ถูกท่านไล่ลงภูเขา หมดที่ฟังแล้วที่นี้ เมื่อคนเราไม่มีทางไปมันก็ต้องหาทางออกซิ อ้าว ที่ท่านไล่ลงภูเขาเป็นเพราะเหตุไร เป็นเพราะเราไม่เชื่อท่าน มันผิดเราไม่ใช่ผิดท่าน ถ้าหากว่าถือเป็นผู้เป็นอาจารย์จริง ๆ ท่านสอนอย่างนั้นก็ต้องฟังบ้างซิ เรื่องของเราทั้งหลายที่เป็นมานี้ท่านห้ามไม่ให้ออก แต่ก่อนท่านก็ไม่ได้ห้าม ระยะนี้ท่านห้ามไม่ให้ออก ท่านจะให้เข้านี้อย่างเดียว ที่นี้เราไม่ปฏิบัติตามท่าน ท่านไล่ลงภูเขา ก็สมควรแล้ว ตำนานเจ้าของนะ จะไปตำหนิต่านไม่ได้เพราะไม่ปฏิบัติตามท่าน ถ้าถือเป็นผู้เป็นอาจารย์ต้องปฏิบัติตามครูซิ

แกจึงได้วกกลับมา เอ้า ที่ท่านว่าให้ลงอย่างนี้ เราก็มืดไม่ลงมีแต่ดื้อท่าน เอ้า ๆ คราวนี้ลงซิ ครูบาอาจารย์องค์นี้เราก็ก็นับเป็นครูบาอาจารย์แล้ว ท่านจะพาล่อมจมที่ไหนให้รู้ เลยปล่อยหมดเรื่องทั้งหลาย จิตลงบึ้งเลย พอลงเท่านั้นมันก็จำขึ้นมา ได้ ๔ วันเราไม่ลืมนะ นั่นละหมดที่ฟังแล้วไม่มีที่ไปแล้วที่นี้ หาทางออก จึงได้มายึดเราเข้าไป สอนตัวเอง เอ้า ท่านว่าอย่างนั้นก็พิจารณาตามท่านซิ มันจะเป็นยังไงก็ให้รู้ พอพิจารณาตามนั้นมันก็ลงฝังแล้วจำขึ้นมาเลย โห ที่ไม่เคยรู้เคยเห็น เป็นขึ้นมาทุกแบบทุกฉบับ ลง

พอออกจากสมาธิแล้วกราบไปภูเขา ว่าอย่างนั้นนะแกพูดเอง กราบไปภูเขา ยอมแล้วที่นี้ยอมแล้ว ได้ ๔ วันขึ้นไป พอโผล่ขึ้นไป มาอะไร ขนบอีกนะ เรากำลังปิด กวาดอยู่นี่ตอนบ่าย ๔ โมง มาอะไรนี่นะ แกว่า เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน ๆ มันพูดอะไรนะ ไม่ตาดก็ยังไม่จับอยู่ ยืนคุยอยู่นั่นละ แกก็เล่า สุดท้ายไม่ตาดก็เลยวางที่นั่น แล้วเธอก็มานั่งด้วยกัน พวกนี้ก็นั่งรวม เลยเล่าให้ฟัง นี่ละเรื่องราวมันนะ พอเล่าให้ฟังเราก็ก็น้อมรับ แล้วอธิบายต่อไปอีก โอ๊ย ยอมรับเร็วนะ

ครั้งที่สองนี่พอว่าอย่างนั้นตามเลยนะ ที่นี้ลงหมด อันนอกทั้งหมดเลย พอได้จุดนี้แล้ว อธิบายครั้งที่สองนี่ลงทันที รับทันที ๆ จากนั้นปัญญาของแกก็ก้าวเลย ไม่นานนะ นี่เป็นปีที่สอง ผ่านได้ เวลาแก่ผ่านได้แกก็ไปบอก เอ้อ ที่นี้ผ่านได้หมดโดยสิ้นเชิง แล้วหายสงสัย ชัดเจนว่าอยู่ห้วยทราย คนนี้ชัดเจนว่าอยู่ห้วยทราย อัจฉิของแกก็กลายเป็นพระธาตุแล้ว

นี่เราพูดให้ฟังถึงเรื่องทั้งปวดหนักปวดเบา เจอแล้วเป็นยังไง ทั้งปวดหนักปวดเบา มา องค์นี้ใช้ไหม องค์นี้แหละใช้แล้ว แต่ท่านจะสอนเราหรือไม่คอยฟังไป นี่เราพูดถึงผู้นี้ว่าอยู่ห้วยทราย ที่เป็นของแกอยู่ห้วยทราย

โธ เรื่องจิตนี้ไม่รู้สอนไม่ได้นะ ใครอย่าเอามาอวดนะ จิตตภาวนานี้ไม่ได้ฟังใครนะ จะฟังเสียงแต่ครูอาจารย์ผู้ที่ผ่านไปแล้ว ๆ ท่านจะสอนให้แนวเลย ชัดนิดหนึ่งไม่ได้ ที่นี้แกเข้าใจว่าแกรู้ของแก ก็เถียงใหญ่ สุดท้ายแกก็ไม่ยอมลง ไม่ยอมลงก็ต้องไล่ลงภูเขา ร้องให้ลงไปก็ตาม น้ำตานี้ไม่มีคุณค่าไม่มีราคาอะไร ธรรมเหนือนี้ ธรรมที่เราสอนนี้เหนือนี้เป็นไหน ๆ น้ำตาเป็นประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นเราจึงเฉย

แกร้องไห้ลงภูเขา โอ๊ย เราสงสารนะ แต่เราไม่สนใจ เพราะคุณค่าของธรรมที่แกจะได้รับจากเราเมื่อลงตัวแล้วจะเหลืออันพันประมาณขนาดไหน เพราะฉะนั้นน้ำตานี้จึงไม่มีคุณค่า ไล่ลงเลย ขึ้นมาคราวหลังนี้ขนบใหญ่อีก เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน เรายังไม่ลืมนะ เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน ๆ พูดยังไงพูดมาซี่จอมปราษฎ์ใหญ่ เรว่าอย่างนั้น โอ๊ย แกยิ่งหมอบใหญ่ เราเรียกว่าจอมปราษฎ์ใหญ่ นั่นละลง มันไม่ได้ฟังใครนะจิต

ก็อย่างเรากับพ่อแม่ครูจารย์ เกียงท่านตาตาแดง คือเกียงไม่ได้เกียงด้วยอวด
รู้วดฉลาดนะ คือเรามันไม่ลงจุดไหนมันก็ขัดกันอยู่จุดนั้น เมื่อตรงไหนที่ถูกต้องยอม
รับท่าน หมอบเลย ๆ ก็เป็นอย่างนั้น เรื่องการสอนทางด้านจิตตภาวนา อย่าเอาคัมภีร์
มาสอนว้างนั้นเลย ต้องเอาคัมภีร์ในสอนกัน อันนั้นสอนสุมสี่สุมห้า ผู้เรียนมาก็ไม่ได้หลัก
ได้เกณฑ์ สอนก็จะเอาหลักเอาเกณฑ์มาจากไหน แต่ผู้ปฏิบัติได้หลักเกณฑ์จริง ๆ ผิด
ถูกประการใด ผิดถูกอยู่ในหลักเกณฑ์ของผู้ปฏิบัติ แก้กแก้กันอยู่ในหลักเกณฑ์ มันก็
ฟุ้ง ๆ ละซี เป็นอย่างนั้นนะ

วันนี้พูดเรื่องอะไรไปทางนี้ ก็ตัวอย่างหนึ่ง เป็นคติทางหนึ่ง นี้เราพูดเรื่องจิตต
ภาวนาให้พากันพิจารณา ให้สนใจทางด้านจิตใจนะ เวลานี้ชาติไทยของเราเป็นชาติ
ชาวพุทธโดยแท้ แต่เหลวไหลจริง ๆ เราดูเปิดให้ชัด ๆ อย่างนี้ มันจ้ำอู๋นี้ตลอดเวลา
จะว่าไง นอกจากไม่พูดเฉย ๆ เพราะบอกแล้วว่า ธรรมไม่ได้อัดอั้นตันใจ ไม่อยากพูด
อยากคุย แล้วแต่เหตุการณ์ที่ควรจะพูดก็พูด ไม่ควรจะพูดก็เหมือนไม่มี นี่ก็เหมือนไม่มี
มานานแล้วนะ รู้เต็มหัวใจ แล้วครั้นสุดท้ายมาก็มาลงที่ว่าเจ้าของจวนจะตายแล้ว จึง
ต้องเปิดธรรมออก แล้วเหมาะกับเวลาที่เราช่วยชาติด้วย ธรรมะประเภทเหล่านี้จึงออก
ได้เรื่อย ๆ

ถ้าหากว่าเราไม่ได้มาสอนนี้แล้วตายไปด้วยกันเลย ธรรมะที่พี่น้องทั้งหลายฟัง
เหล่านี้ จะไม่ได้ยินจากเราเลย จะไปด้วยกัน จะได้ยินเฉพาะพระที่ตั้งใจปฏิบัติ จากเทพ
ของเราที่เทศน์สอนพระเท่านั้น นอกนั้นไม่มี แต่เปิดออกหมดเลย แงงหม้อใหญ่
หม้อเล็ก หม้อจืด ทะลุปรุโปร่งไปหมด ไม่มีอึดมืออันการสอนโลกว่างั้นเลย เพราะธรรม
ธาตุอันนี้มันเหนือโลกทุกอย่างแล้ว จะมาติดโลกอะไร ตัวโลกมันเท่ากำปั้นนี้ กับธรรมะ
ครอบโลกธาตุ จะมาอัดอั้นตันใจกลัวติดกลัวคาไปที่ไหนไม่มีว้างนั้นเลย ขอแต่ผู้ที่จะมา
รับประโยชน์ได้มากน้อยเพียงไร เอ้า เปิดออกมา มันจะออกรับกันทันที ๆ ควรจะจุด
ลากปิ้งก็ทันทีเลย

ธรรมะนี้ไม่ได้บอกนะ ควรจะออกหนักเบาอย่างน้อยหากเป็นพอเหมาะพอดี
ควรจะออกหนักเบาขนาดไหนนี้ พอเต็มทีนี้ฟุ้งทันทีเลย เหมือนหลวงปู่แหวนเปิดถึงน้ำ
นั้นแหละ ไม่ได้ไขก๊อกนะ เปิดถึงเลย หลวงปู่แหวนเปิดถึงน้ำจ้ำกทันที คว่าถึงเลย อันนี้
มันควรจะคว่าถึงก็ให้เห็นสักทีวะ หลวงตาบัวมีน้ำในถึงบ้างไหม ที่พี่น้องทั้งหลายมา
คว่า หรือคว่าแต่ถึงเปล่า ๆ ให้มันรู้ เอามาวัดกันซิ มีแต่พูดคนเดียว ๆ มีอย่างหรอ
เราพูดขนาดนั้นนะ เราไม่เคยสะทกสะท้านอะไรในสามแดนโลกธาตุนี้ ฟังซิ พี่น้องทั้ง
หลายฟัง ความรู้นี้เราเคยรู้เมื่อไรตั้งแต่ก่อน มันก็มารู้มาเห็นมาเป็น จ้าขึ้นมาแล้วมันไม่
มีคำว่าสะทกสะท้าน มันประจักษ์ทุกสิ่งทุกอย่าง จะไปถามใคร

พูดแล้ว สาธุ ว่างั้นเลย พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ก็มันอันเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ถามกันหาอะไร นี่ละ สนฺทสิฏฺฐิโก รู้เองเห็นเองประกาศบ้าง ขึ้นมาเลย เราจะเริ่มเปิดให้พี่น้องชาวไทยเรา จะพอมินิสัยปัจจัยอยู่บ้างหรือไม่ หรือยัง ใจ หรือจะหัวหดอยู่เหมือนหัวเต่าเหรอ สอนเต็มมรรดเต็มภูมิ ยังจะมาหาเรื่องหลวงตา บัวคุด หลวงตาบัวโอ้อวดเหรอ นั้นละหมาในถึงเข้าใจไหม มันเท่าธรรม ท่านคุดท่านไม้ ท่านโอ้ท่านอวด นั้นหมาในถึงมันเท่า ผลประโยชน์ที่จะได้จากธรรมไม่สนใจเข้าใจไหม นี่ละพวกหมาในถึง ลงจากถ้ำนี้แล้วก็ไปกินขี้ในถ้ำแทนตัวเอง จากถ้ำก็ลงถ้ำ จากถ้ำถ้ำก็ฟาดขี้เท่านั้น มันไม่มีมรรดมีธรรมเป็นเครื่องกิน มันก็ฟาดขี้ในถ้ำ

พวกเราพี่พวกถ้ำขยะ พวกขี้ในถ้ำ ฟังนะ ถ้าจะให้มันเป็นประโยชน์ให้เอานะ นี่แทบเป็นแทบตายจนถึงขั้นจะสลบไหล เราก็บอก เราไม่เคยสลบก็บอกไม่สลบ แต่เฉียดสลบตลอดมา เราไม่เคยได้มีความสะดวกสบาย บวชในศาสนาภาคปฏิบัติเป็นภาคที่หนึ่งที่เป็นทุกข์มากแสนสาหัส ไม่เคยคาดเคยฝันมันหากเป็นของมันเอง ขึ้นเวทีแล้วมันต่อเอง เหมือนนักมวยขึ้นเวที อันนี้ก็เหมือนกัน ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันบนเวที คือหัวใจเรานี้ ไม่มียับมีขี้ จะเป็นจะตายไม่ว่า

ก็คิดดูซิไปบางแห่งเขาตีเกราะประชุม เขาว่าเราตายแล้ว ไปที่อื่นมันก็เป็นเหมือนกัน แต่เขาไม่ตีเกราะเราก็บอกไม่ตีเกราะ ที่นั่นเขาตีเกราะ ให้ไปดูพระองค์นี้มาอยู่กับเรานานสักเท่าไรไม่เคยฉันทงั้น หายเงียบ ๆ ไม่ทราบก็วันถึงด้อม ๆ มาบิณฑบาตสักวันหนึ่ง หายเงียบ ๆ ท่านไม่ตายแล้วเหรอ เขาว่างั้น ผู้ใหญ่บ้านกับลูกบ้านประชุมกัน พวกเรากินวันละสามมื้อสี่มืดยังทะเลาะกัน นี่ก็วันท่านจึงมา ท่านไม่ตายแล้วเหรอ นี่ก็หายไปหลายวันแล้วนะ ท่านไม่ตายแล้วเหรอ นั้นเห็นไหม หน้าไหม แต่ไม่สลบเราก็บอกไม่สลบ เฉียด ๆ ไปตลอดเลย นี่ละการปฏิบัติธรรมถึงขนาดนี้

เวลาได้-ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ได้เป็นที่ภูมิใจ การปฏิบัติแทบเป็นแทบตาย เอาชีวิตเข้าแลกของเรานี้มีคุณค่า เป็นปุ๋ยหนุนธรรมธาตุนั้นให้ขึ้นเด่นดวงภายในหัวใจเรา เราจึงพอใจ เรื่องการกระทำของเราหนักขนาดไหน ผลเวลาแสดงขึ้นมาเป็นอย่างนั้นเป็นที่พอใจ เหตุหนัก ผลก็หนักเต็มที่ สมดุลกัน นี่ละเราจึงได้มาสอนโลก เราเอาธรรมประเภทรอดตายนะมาสอน ไม่ได้มาสอนโอ้ ๆ อวด ๆ พวกนี้ยังจะมาเท่าถ้ำขยะอยู่เหรอ ธรรมไม่ยอมฟังเสียงเป็นยังไงกัน

มันจะไม่มีบาปมีบุญแล้วนะชาติไทยของเราเวลานี้ กิเลสเอาไปกลืนเข้าไปในส้วมในถ้ำหมด มันไม่ให้มองเห็นเมฆเห็นหมอก มองเมฆมองหมอกสู้อันในถ้ำไม่ได้ มันขี้ขายกับความโลภ ราคะตัณหา ความร่ำความรวย ความมั่งมีดีเด่น มีชื่อเสียงโด่งดัง นี่พวกถ้ำขยะทั้งนั้น พวกนี้คลุกเคล้ากันอยู่กับนี้ไม่มองมรรดมองธรรมนะ เวลานี้ชาว

พุทธเรานี้จะไม่มีบาปมีบุญแล้วนะ เพราะฉะนั้นมันทำต่อกันในประเทศชาติของเราจึง
 ปู้ยี่ปู้ยำแหลกเหลวไปหมด ไม่มีบาปมีบุญนั่นเองมันจึงไม่มีหิริโอตตปัปะ ความสะดุ้ง
 กลัวต่อความผิดพลาดของตัวเอง ยังจะเอา ๆ ยังจะกินยังจะกลืนตลอดไปเวลานี้

นี่ละพวกหมาเข้าถ่านมันไม่มีอิมพอสซัมถ่านนะ หมาลงได้เข้าถ่านแล้วมันไม่อิม
 พอ จับทางดึงออกมาให้ทางขาด มันยังเดี้ยวถ่านยังไม่หมด ยังขยับใส่ถ่านอยู่อีก ทาง
 ขาดมันไม่สนใจ อันนี้ยังขยับใส่ความโลภ ขยับใส่ราคะตัณหา แล้วไม่สนใจ โกรธแค้น
 ฆ่ากันฟันกัน ทำลายกัน นี่คือตัวมูตรตัวคุณ มันขยับ จับทางมันดึง ออย่ายุ่งมันว่าฉัน ไป
 จับทางดึงไม่ได้ ทางขาดมันไม่สนใจ เห็นไหมทางไม่มีคุณค่ายิ่งกว่ามูตรว่าคุณในส้วม
 ในถ่าน อรรถธรรมทั้งหลายไม่มีคุณค่ายิ่งกว่าความโลภ ความเห็นแก่ได้แก่รำแก่รวย
 ความตะกละตะกลาม นี่เต็มเหนี่ยวแล้วเวลานี้

หมดแล้วนะชาติไทยของเรา ไม่มีบาปมีบุญแล้วนะในหัวใจของโลก มีแต่ส้วมแต่
 ถ่าน ได้แก่ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ซึ่งเป็นตัวฟันตัวไฟเผาไหม้ตลอดเวลา
 อยู่ในหัวใจ มีแต่ลมหายใจฟอด ๆ เขายกยอว่า คนนี้เขาเป็นเจ้าของนายเป็นผู้สูงนะ
 เขาเป็นผู้สูงศักดิ์นะ เขาเป็นคนมั่งมี แล้วเป็นบ้า เป็นบ้ายังงี้ ภูมิใจ เขายอเท่านั้น
 ประสาลมปาก เจ้าของไฟเผาอยู่ในหัวใจ ตายแล้วใครไปรับรอง ลมปากเขาไม่รับรอง
 นะ บาปบุญต่างหากที่จะยืนยันรับรองภายในหัวใจของผู้ทำดีทำชั่ว มีเท่านั้น ให้พากัน
 ระมัดระวังทุกคน

ใจดวงนี้ละเป็นผู้ที่จะไปตกนรก ไปสวรรค์ พรหมโลก หรือไปนิพพาน ไม่มี
 อะไรไป ไปใจดวงนี้ดวงเท่านั้น ให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมที่จะเข้าจุดลากใจดวงนี้ออก
 จากนรกอเวจีทั้งเป็นของเรา ซึ่งเต็มไปด้วยความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี่คือไฟ
 ให้พากันจำเอานะ เอละเทศน์เพียงเท่านั้น นี้ ๓ โมงกว่าแล้ว ให้พร

ลูกศิษย์: ขอถามข้อหนึ่งเจ้าคะ

หลวงตา: เป็นบ้าหรือถามอะไร สอนให้เป็นคนดี..

ลูกศิษย์: คือข้า่น้อยอ่านมานะคะว่า องค์ประกอบของการบรรลุธรรมนี้ จะมี ๔
 ข้อ คือ ๑.ความสามารถของอาจารย์ ๒.ความเพียรของผู้ปฏิบัติ ๓.ความมุ่งมั่น
 ๔.สิ่งแวดล้อม ถ้าตัดสองข้อทำออกเหลือความสามารถของอาจารย์กับความเพียร
 ของผู้ปฏิบัติ ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ อันไหนมีเปอร์เซ็นต์สูงกว่ากันเจ้าคะ ความสามารถ
 ของอาจารย์จะกี่เปอร์เซ็นต์

หลวงตา: เตรียมจะตอบแล้ว ๆ ทือ ๑. หมอน ๒. เสื่อ (เสียงหัวเราะ) อันนี้
 เปอร์เซ็นต์สูงมาก (เสียงหัวเราะ) เอาเท่านั้นแหละ ๆ ไม่เอามาก หนึ่งหมอน สองเสื่อ
 นี้เปอร์เซ็นต์สูงมาก ตอบแล้ว

ประกอบประกอบอะไร ท่านไม่เห็นไปหาอะไรมาประกอบ ฟาดมันให้กิเลสพังลงแล้วประกอบหาอะไร ประกอบกับองค์ไหนๆ เข้าใจไหม มืองค์นั้นองค์นี้ไปหาบรรยายบ้างมันไปอย่างนั้นแหละ ฟาดลงไป กิเลสมันไม่เห็นมีองค์ประกอบอะไร มีแต่หงายหมาๆ ไป เห็นไหมละ หือ เอาละ

ลูกศิษย์: ที่พ่อแม่ครูอาจารย์บอกว่า ไม่ทราบที่ท่านอาจารย์สิงห์ทองหมดกิเลสตอนไหน แต่ตอนที่พ่อแม่ครูอาจารย์ชักท่านอาจารย์สิงห์ทองว่า ไม่รู้มันหายไปไหนหมด กิเลส ตอนนั้น

หลวงตา: ก็หาย ท่านก็ไม่ได้บอกว่า หายเวลาเท่านั้นเวลาเท่านั้นนี่ซิ เข้าใจไหม องค์ท่านเองก็ไม่ว่ามันหายเมื่อไร มันหมดไป ๆๆ หมดไปเฉย ๆ เลยไม่รู้กาลเวลา เวลา แต่ที่นี้มันก็ไม่มีอะไรมาเป็นอุปสรรค เพราะคำว่า อรหันต์ ๆ อรหันต์ ๔ ใช้ไหม นั่น สุขขวิปัสสโก รู้อย่างสุขอย่างสงบเย็น มันหมดไปเรื่อยๆ อย่างนั้นก็มิ จากนั้นก็ เป็นขณะๆ ไป เทวิชโซ จตูปภิสสมภิตปุตโต เวลาเกิดขึ้นแล้วเป็นประเภทนี้ ๆ ส่วนสุขขวิปัสสโก นั้นไปแบบเรียบๆ อันนั้นหมดไปเลยๆ เข้าใจไหม ความรู้เห็นอย่างสงบ เยียบ อย่างสุขสบายว่างั้นเถอะ สุขขวิปัสสโก คืออย่างสงบเยียบไปเลย ไม่กระทบกระเทือน ไม่แสดงอะไรๆ ขึ้นมา เข้าใจ? เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่รู้ ไม่ทราบว่ามันหมดเมื่อไร

ลูกศิษย์: ตอนนั้นเคยกราบเรียนถามพ่อแม่ครูอาจารย์ๆ ก็เล่าถึงปี ๒,๕๐๐ ที่ดูเหมือนจะแก้ให้ท่านอาจารย์สิงห์ทอง ที่เมืองจันทบุรีคะ ที่พ่อแม่ครูอาจารย์เล่าว่า

หลวงตา: หือ อันนั้นมันตั้งแต่นั้น อันนั้นนะ ๒,๕๐๐ แล้วอย่างนั้นนะ ท่านมาพูดให้เราฟังนี้พูดหลังๆ นี่นา ท่านไปอยู่วัดป่าแก้วแล้ว แต่ก่อนท่านมาอยู่กับเรา ที่นี้ โยมแม่ท่านมา เราก็อาจจะเป็นการลำบากลำบากเกี่ยวกับโยมแม่ เลยพอดีกับทางบ้านชุมพล เขามานิมนต์ท่านไปอยู่นั้น ก็เหมาะสมแล้วท่านสิงห์ทองไปอยู่นั้นเสีย พาโยมแม่ไปอยู่นั้นสะดวกสบายดี เราวางั้น หลังจากนั้นท่านจึงมาเล่าให้เราฟังนั้นซิ ไม่ทราบว่าเป็นปีไหน ๆ มาถามอะไร ถามเจ้าของนั้นนะ เป็นบ้านนั้น มันโมโหะนี่ ถามคนนั้นเป็นยัง ไง คนนี้เป็นยังไ้ เจ้าของเป็นยังไ้ไม่เห็นพูดนี้วะ มันโมโหะ เตียวนี้ เฮ้อ ! ซี้ลมซี้แล้ง ให้เราซี้ไปตามเราไม่ซี้มันซิ เข้าใจไหม นี่ตื่นบ้าตะกี้ี่ พอเราซู้พอ ตื่นบ้าเลย (หัวเราะ) เอาละ ไป.. เลิก ให้พรแล้วนะ เอ้าให้พรเสียก่อน มันสายแล้วนี่นะ

ตื่นบ้า ตื่นจะสลบ ตะกี้ี่ พอเห็นกิริยาของเราคึกคักอย่างนี้ ทางนั้นล้มนแล้ว โอ๊ย ไม่เป็นท่า มวยแบบไหน พอเขากระดิกทางนั้น ทางนั้นล้มนแล้ว ใช้ไม่ได้เลย มวยแบบนี้อ่าขึ้นเวที เอาละให้พร มันสายแล้ว มันจะไม่ได้ไปไหนนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd